

Republica Moldova
Curtea Supremă de Justiție

D E C I Z I E

19 martie 2014

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
lărgit al Curții Supreme de Justiție

În componența:

Președintele completului, judecătorul

Iulia Sîrcu

Judecători:

Tamara Chișca-Doneva, Ion Druță,
Valentina Clevadî, Iuliana Oprea

judecînd recursurile declarate de Bîcos Ștefan și Ministerul Finanțelor al RM, în pricina civilă intentată la cererea de chemare în judecată a lui Bîcos Ștefan împotriva Ministerului Finanțelor al RM privind constatarea faptului încălcării dreptului la executarea în termen rezonabil a hotărîrii judecătorești și repararea prejudiciului material și moral,

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 22 octombrie 2013,

C O N S T A T Ă :

La 11 februarie 2012, reclamantul Bîcos Ștefan a depus cerere de chemare în judecată împotriva Ministerului Finanțelor al RM cu privire la constatarea faptului încălcării dreptului la executarea în termen rezonabil a hotărîrii judecătorești și repararea prejudiciului material și moral.

În motivarea acțiunii, reclamantul a invocat că a activat în organele afacerilor interne din 1991 pînă în 2008, iar în prezent este pensionar pe linia MAI și locuiește în blocul locativ din str. A. Corobceanu, nr. 1 B, mun. Chișinău.

În primăvara anului 1992 a participat la războiul pentru apărarea independenței și integrității teritoriale a RM și este decorat cu medalia „Meritul militar”.

Prin hotărîrea Curții de Apel Chișinău nr. 3-1403/10 din 15 aprilie 2010, instanța de judecată a obligat Consiliul municipal Chișinău să-i acorde spațiu locativ în mun. Chișinău conform normelor sanitare la momentul executării. La cererea sa, executorul judecătoresc Ungureanu Oleg, a primit spre executare silită documentul executoriu nr. 3-1406/10 din 15.04.2010, emis de către instanța de contencios administrativ a Curții de Apel Chișinău și a adoptat o încheiere cu privire la pornirea procedurii de executare nr. 12-1079/10 din 09.06.2010 în cadrul căreia a fost stabilit debitorului termenul de executare benevolă de 15 zile. În cadrul procedurii de executare, executorul judecătoresc a expediat mai multe sesizări către debitorul Consiliul mun. Chișinău, la care a primit aceleași răspunsuri, precum că hotărîrea judecătorească nu poate fi executată din lipsa spațiului locativ în fondul municipal public și că autoritatea nu dispune de mijloace

financiare necesare pentru construcția spațiului locativ în vederea executării hotărârilor judecătorești privind asigurarea cu spațiu locativ a creditorilor urmăritori.

Indică reclamantul că în prezent el locuiește cu mama sa, Bîcos Ecaterina Alexei, care este la întreținerea lui, în apartamentul nr. 2 al blocului locativ din str. A. Corobceanu, nr. 1 B, mun. Chișinău. A menționat faptul că, potrivit art. 2 al Hotărîrii Parlamentului nr. 535 din 22.07.1999 blocului locativ „B” din această casă i-a fost schimbat statutul din „Casa de locuit-hotel” în bloc locativ nefinalizat, iar construcția de mai departe a acestui bloc urma să se desfășoare în conformitate cu prevederile Hotărîrii Guvernului nr. 366 din 06 aprilie 1998 cu privire la încheierea lucrărilor de construcție la blocurile locative nefinalizate (modificată și completată prin Hotărîrea Guvernului nr. 945 din 14.10.1999).

Conform pct. 1 al Regulamentului cu privire la privatizarea locuințelor în blocurile locative nefinalizate, aprobat prin Hotărîrea Guvernului nr. 945 din 14 octombrie 1999, dreptul la primirea locuinței nefinalizate î-l au persoanele fizice cetățenii ai RM aflați la evidență pentru îmbunătățirea condițiilor locative. Punctul 2 al Regulamentului sus menționat stabilește că, repartizarea locuințelor se efectuează în modul stabilit de Hotărîrea Consiliului de Miniștri al R.S.S.M și Consiliului Republican al Sindicatelor nr. 405 din 25.11.1987, cu modificările operate prin Hotărîrea Consiliului de Miniștri al R.S.S.M și Consiliului Republican al Sindicatelor nr. 55 din 21.02.1989.

Potrivit prevederilor alin. (2) art. 1 al Legii privatizării fondului de locuințe nr. 1324 din 10.03.1993, prin fondul de locuințe se subînțelege imobilele și spațiile locative din construcțiile care aparțin statului, indeferent de apartenența departamentală, locuințele sovhozurilor și ale altor întreprinderi agricole de stat, inclusiv cele reorganizate după punerea în aplicare a Legii cu privire la privatizare, precum și locuințele construite din contul mijloacelor de stat de către întreprinderile și organizațiile cu alte tipuri de proprietate. Astfel, începînd cu anul 1997 fondul locativ de stat, este transmis în proprietate publică Primăriei mun. Chișinău și constituie fondul locativ municipal.

Solicită reclamantul Bîcos Ștefan constatarea încălcării dreptului său la executarea în termen rezonabil a hotărîrii instanței de contencios administrativ a Curții de Apel Chișinău 3-1403/10 din 15 aprilie 2010 cu privire la obligarea Consiliului municipiului Chișinău să-i acorde spațiul locativ în municipiul Chișinău conform normelor sanitare la momentul executării, încasarea prejudiciului moral în mărime de 650 000 lei și cheltuielile de judecată.

Prin hotărîrea Judecătoriei Rîșcani mun. Chișinău din 31 ianuarie 2013, a fost admisă parțial acțiunea, s-a constatat încălcarea dreptului la executare în termen a hotărîrii instanței de contencios administrativ a Curții de Apel Chișinău din 15 aprilie 2010 cu privire la obligarea Consiliului municipiului Chișinău de a acorda lui Bîcos Ștefan spațiu locativ în mun. Chișinău conform normelor sanitare la momentul executării, s-a încasat din contul bugetului de stat prin intermediul Ministerului Finanțelor al RM în beneficiul lui Bîcos Ștefan suma de 1 200 euro, echivalent în lei MD la cursul oficial al BNM la data executării hotărîrii, cu titlu de despăgubire pentru prejudiciu moral cauzat prin încălcarea dreptului la executarea în termen rezonabil a hotărîrii instanței de contencios administrativ a Curții de Apel Chișinău din 15.04.2010 cu privire la obligarea Consiliului municipiului Chișinău de a acorda lui Bîcos Ștefan spațiu locativ în mun. Chișinău conform normelor sanitare la momentul executării. În rest acțiunea a fost respinsă.

În susținerea soluției, instanța de fond a reținut prevederile art. 4 și 5 al Legii nr. 87 din 21.04.2011 privind repararea de către stat a prejudiciului cauzat prin încălcarea dreptului la judecarea în termen rezonabil a cauzei sau a dreptului la executarea în termen rezonabil a hotărârii judecătorești, constatînd că autoritățile statului nu au întreprins toate măsurile rezonabile în vederea executării hotărârii judecătorești pronunțate în favoarea reclamantului și, prin inacțiunea lor, au înlăturat orice șansă de executare a acesteia. La fel, a menționat că Curtea Europeană, în nenumărate hotărâri pronunțate în cazuri similare, a reiterat că, o autoritate de stat nu poate să invoce lipsa fondurilor și a spațiului locativ alternativ ca scuză pentru neexecutarea unei hotărâri. Firește, o întârziere în executarea unei hotărâri ar putea fi justificată de circumstanțe speciale. Dar întârzierea nu poate fi astfel, încît să prejudicieze esența dreptului protejat conform art. 6 paragraful 1 al Convenției (*Immobiliare Saffi vs Italy*).

La 18.02.2013, Bîcos Ștefan a declarat apel împotriva hotărârii primei instanțe, solicitînd admiterea apelului, casarea parțială a hotărârii Judecătoriei Rîșcani, mun Chișinău din 31 ianuarie 2013, în partea ce ține de încasarea din contul bugetului de stat prin intermediul Ministerului Finanțelor al RM în beneficiul lui Bîcos Ștefan suma de 1200 euro, echivalent în lei MD la cursul oficial al BNM la data executării hotărârii, cu emiterea în această parte a unei noi hotărâri privind dispunerea încasării din contul bugetului de stat prin intermediul Ministerului Finanțelor al RM în beneficiul lui Bîcos Ștefan suma de 650 000 lei, încasarea din contul Ministerului de Finanțe al RM, în beneficiul lui Bîcos Ștefan a cheltuielilor de asistență juridică în mărime de 3 000 lei.

În motivarea apelului a invocat că, la emiterea hotărârii, instanța de fond nu a constatat și nu a elucidat pe deplin circumstanțele importante pentru soluționarea pricinii, precum și concluziile primei instanțe, expuse în hotărîre, sînt în contradicție cu circumstanțele pricinii.

Menționează că, neexecutarea hotărârii judecătorești privind repartizarea spațiului locativ lui Bîcos Ștefan, direct î-i încalcă dreptul acestuia la proprietate garantat de art. 1 a Protocolului nr. 1 al Convenției pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale, precum și de art. 46 alin. (1) a Constituției RM, potrivit căruia, dreptul la proprietate privată, precum și creanțele asupra statului sunt garantate, la fel consideră că a fost încălcat art.53 a Constituției RM.

Susține că prin încălcarea dreptului la executare în termen rezonabil a hotărârii judecătorești lui Bîcos Ștefan i-a fost cauzat un prejudiciu moral ce poate fi evaluat la suma de 650 000 lei. Consideră că anume această sumă ar putea restabili echitatea socială și ar compensa la minimum toate suferințele suportate de Bîcos Ștefan în legătură cu neexecutarea hotărârii judecătorești în termen rezonabil.

Împotriva hotărârii instanței de fond, la 15.02.2013, a declarat apel și Ministerul Finanțelor al RM, solicitînd admiterea apelului, casarea hotărârii primei instanțe, cu pronunțarea unei noi hotărâri privind respingerea acțiunii.

În motivarea apelului, apelantul în cauză a invocat că, instanța neîntemeiat a apreciat prejudiciul moral la suma de 1200 euro, reieșind din faptul că reclamantul nu a prezentat careva probe concludente, prin care ar demonstra cu certitudine suportarea acestuia. Totodată, instanța de fond nu a luat în considerare, alin.(2) al art 5 din Legea nr.87 din 21.04.2011, potrivit căruia instanța de judecată la constatarea încălcării dreptului la judecarea în termen rezonabil a cauzei sau a dreptului la executarea în termen rezonabil a hotărârii judecătorești, poate decide că simpla constatare a încălcării dreptului reprezintă prin sine o satisfacție.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 22 octombrie 2013, au fost respinse apelurile declarate de Bîcos Ștefan și Ministerul Finanțelor al RM și menținută hotărîrea Judecătoriei Rîșcani, mun. Chișinău din 31 ianuarie 2013.

Pentru a hotărî astfel, instanța de apel a conchis că motivele invocate de apelanți nu și-au găsit reflectare de fapt în probele acumulate la materialele dosarului. Totodată, a fost indicat că, prima instanță a dat o apreciere obiectivă și justă probelor administrate, a constatat și elucidat pe deplin toate circumstanțele care au importanță pentru soluționarea pricinii și corect a aplicat normele de drept material și procedural și în consecință a adoptat o hotărîre legală și întemeiată.

Considerînd ilegală decizia instanței de apel, la 12.12.2013, Bîcos Ștefan a contestat-o cu recurs, solicitînd admiterea recursului, casarea parțială a deciziei Curții de Apel Chișinău din 22.10.2013 în partea respingerii cererii de apel a lui Bîcos Ștefan și emiterea unei noi hotărîri de încasare a prejudiciului moral în mărime de 650 000 lei și a cheltuielilor de judecată în mărime de 3 000 lei.

În argumentarea recursului recurentul a invocat neaplicarea legii care trebuia să fie aplicată, aplicarea legii care nu trebuia să fie aplicată și interpretarea eronată a legii.

În speță, a susținut că instanțele neîntemeiat au conchis asupra cuantumului prejudiciului moral, or, caracterul și gravitatea suferințelor psihice, cauzate recurentului, se manifestă prin sentiment de neajutorare, complexul de inferioritate, de rușine, insatisfacția de lipsirea de posibilitatea de a locui într-un spațiu locativ decent care i se cuvine în baza unei hotărîri judecătorești irevocabile, pentru munca silnică de ani de zile.

La 24.12.2013 și Ministerul Finanțelor al RM a depus recurs împotriva deciziei instanței de apel, solicitînd admiterea recursului, casarea deciziei Curții de Apel Chișinău din 22.10.2013 și a hotărîrii Judecătoriei Rîșcani, mun. Chișinău din 31.01.2013 și emiterea unei noi hotărîri de respingere a acțiunii.

În motivarea recursului, recurentul a invocat că intimatul nu a prezentat careva probe concludente, prin care ar demonstra cu certitudine suportarea prejudiciului moral.

Totodată, menționează că Curtea Europeană, în cauze similare a dispus obligarea satului R. Moldova la plata prejudiciului moral într-un cuantum mai mic.

Potrivit art. 440 alin. (2) CPC, recursurile înaintate de Bîcos Ștefan și Ministerul Finanțelor al RM au fost considerat admisibile și transmise spre examinare într-un complet din 5 judecători.

Potrivit art. 444 CPC, recursul se examinează fără înștiințarea participanților la proces.

Judecînd recursurile declarate împotriva deciziei date în instanța de apel și verificînd, în limitele invocate în recursuri, legalitatea deciziei atacate, Colegiul conchide temeinicia parțială a acestora, pornind de la următoarele.

În conformitate cu art. 445 alin. (1) lit. b) CPC, instanța, după ce judecă recursul, este în drept să-l admită și să caseze integral sau parțial decizia instanței de apel și hotărîrea primei instanțe, pronunțînd o nouă hotărîre.

Instanța de recurs consideră că, instanțele de judecată corect au admis parțial cerințele reclamantului, deoarece cu certitudine s-a constatat că, hotărîrea Curții de Apel Chișinău din 15.04.2010 nu este executată pînă în prezent, ceea ce constituie de fapt o încălcare a dreptului la executarea în termen rezonabil a hotărîrii judecătorești.

Însă, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit constată că admiterea pretenției de încasare a prejudiciului moral în cuantum de 1 200 euro este neîntemeiată, iar soluția de respingere a cerinței de încasare a cheltuielilor de judecată este ilegală.

În conformitate cu art. 2 alin. (1) al Legii nr. 87 din 21.04.2011 privind repararea de către stat a prejudiciului cauzat prin încălcarea dreptului la judecarea în termen rezonabil a cauzei sau a dreptului la executarea în termen rezonabil a hotărârii judecătorești, orice persoană fizică sau juridică ce consideră că i-a fost încălcat dreptul la judecarea în termen rezonabil a cauzei sau dreptul la executarea în termen rezonabil a hotărârii judecătorești poate adresa în instanță de judecată o cerere de chemare în judecată privind constatarea unei astfel de încălcări și repararea prejudiciului cauzat prin această încălcare, în condițiile stabilite de prezenta lege și de legislația procesuală civilă.

Conform alin. (6) al aceluiași articol, mărimea reparației prejudiciului cauzat prin încălcarea dreptului la judecarea în termen rezonabil a cauzei sau a dreptului la executarea în termen rezonabil a hotărârii judecătorești se stabilește de instanța de judecată în fiecare caz în parte, în funcție de circumstanțele cauzei în cadrul căreia a fost comisă încălcarea, precum și de pretențiile invocate de reclamant, de complexitatea cauzei, de comportamentul reclamantului, de conduita organului de urmărire penală, a instanței de judecată și a autorităților relevante, de durata încălcării și de importanța procesului pentru reclamant.

Potrivit prevederilor art. 1422 Cod civil, în cazul în care persoanei i s-a cauzat un prejudiciu moral (suferințe psihice sau fizice) prin fapte ce atentează la drepturile ei personale nepatrimoniale, precum și în alte cazuri prevăzute de legislație, instanța de judecată are dreptul să oblige persoana responsabilă la reparația prejudiciului prin echivalent bănesc.

Instanța de recurs reține că, în cazul când se constată o neexecutare continuă, termenul nerezonabil se va aprecia doar de la data nașterii obligației de executare (*dies a quo*) și pînă la ziua adoptării hotărârii cu privire la o eventuală constatare a violării/neviolării dreptului declarat de Articolul 6 § 1 din Convenție.

În speță, este relevantă jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, potrivit căreia, neexecutarea unei hotărâri judecătorești pronunțată de orice instanță trebuie privită ca o parte integrantă a „procesului” în sensul articolului 6 al Convenției (*Hornsby v. Greece, Istrate v. Moldova*).

Mai mult ca atît, potrivit materialelor dosarului s-a constatat cu certitudine că, neexecutarea hotărârii judecătorești nu-i poate fi imputată intimatului.

În acest context, Colegiul reține că prin hotărîrea Curții de Apel Chișinău din 15.04.2010, a fost obligat Consiliul municipal Chișinău să-l asigure pe Bîcos Ștefan cu spațiu locativ conform normelor sanitare la momentul executării. Hotărîrea în cauză a devenit definitivă și irevocabilă prin neatacare.

Din materialele cauzei urmează că Bîcos Ștefan s-a adresat cu o cerere către executorul judecătoresc Ungureanu Oleg, prin care a solicitat să contribuie conform legislației în vigoare la executarea hotărârii Curții de Apel Chișinău din 15.04.2010.

Potrivit încheierii executorului judecătoresc Ungureanu Oleg din 09.06.2010, s-a dispus primirea spre executare a documentului executoriu nr.3-1403/10 din 15.04.2010 cu privire la obligarea Consiliului municipal Chișinău să-i acorde lui Bîcos Ștefan spațiu locativ conform normelor sanitare la momentul executării,

fiind obligat Consiliul municipal Chișinău să execute hotărîrea menționată odată cu primirea prezentei încheieri.

Astfel, pînă în prezent hotărîrea judecătorească din 15.04.2010 nu a fost executată, motiv din care recurentul Bîcos Ștefan s-a adresat în instanța de judecată cu cerere privind constatarea încălcării dreptului la executarea în termen rezonabil a hotărîrii judecătorești și repararea prejudiciului moral cauzat prin această încălcare.

Fiind investită cu judecarea pricinii în cauză, prima instanță a constatat încălcarea dreptului lui Bîcos Ștefan la executarea în termen rezonabil a hotărîrii judecătorești irevocabile și a încasat din contul bugetului de stat prin intermediul Ministerului Finanțelor în beneficiul lui Bîcos Ștefan cu titlu de prejudiciu moral suma de 1 200 euro.

Concluziile primei instanțe, au fost apreciate ca fiind juste și de către instanța de apel.

În opinia instanței de recurs, corect a fost constatată încălcarea dreptului recurentului Bîcos Ștefan la executarea în termen a hotărîrii judecătorești din 15.04.2010 privind obligarea Consiliului municipal Chișinău de a acorda spațiul locativ, însă cerința de încasare dispusă în cuantum de 1 200 euro în vederea reparării prejudiciului moral, raportată la circumstanțele cauzei și criteriile expuse mai sus, neîntemeiat a fost admisă de către instanțele de judecată, în această parte concluziile fiind neobiective și rezultate din interpretarea eronată a normelor de drept material și aprecierea incorectă a probelor din dosar.

Conform art. (5) din Legea nr. 87 din 21.04.2011, în urma constatării faptului că a fost încălcat dreptul la judecarea în termen rezonabil a cauzei sau dreptul la executarea în termen rezonabil a hotărîrii judecătorești, instanța de judecată decide asupra acordării unei satisfacții echitabile de la bugetul de stat în contul reparării prejudiciului moral, material, precum și a costurilor și a cheltuielilor de judecată.

La constatarea încălcării dreptului la judecarea în termen rezonabil a cauzei sau a dreptului la executarea în termen rezonabil a hotărîrii judecătorești, instanța de judecată poate decide că simpla constatare a încălcării dreptului reprezintă prin sine o satisfacție echitabilă pentru prejudiciul moral.

Reglementări similare se regăsesc și în art. 41 din Convenția pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale.

Astfel, la aprecierea prejudiciului moral se ține cont de caracterul individual al fiecărei cauze, iar aceasta se face în raport cu criteriile de apreciere, cum este complexitatea cauzei, durata neexaminării, comportamentul părților, precum și miza pentru reclamant.

De asemenea, la constatarea încălcării dreptului la judecarea în termen rezonabil a cauzei sau a dreptului la executarea în termen rezonabil a hotărîrii judecătorești, instanța de judecată poate decide că simpla constatare a încălcării dreptului, prezintă prin sine o satisfacție echitabilă pentru prejudiciul moral și în acest sens a se ține cont de caracterul individual al fiecărei cauze.

Or, hotărîrile privind obligarea Consiliului mun. Chișinău să acorde spațiu locativ unor subiecți de drept, poartă un caracter specific și asta deoarece fondul municipal de spațiu locativ este epuizat. În context, neexecutarea categoriei date de hotărîri nu ține de conduita de rea-credință a debitorului sau a organului împuternicit să contribuie la executarea lor (executorul judecătoresc), ci de imposibilitatea executării acestor hotărîri din motive mai presus de voința părților

implicate. Astfel, lipsa spațiului locativ disponibil în fondul municipal, deși este un argument forte, nu exclude în totalitate obligativitatea executării acestor hotărâri.

Mărimea despăgubirii, în esență, trebuie să depindă de comportamentul executorului și creditorului.

Însă, în același timp, întârzierea executării lor din motivele menționate, nu poate justifica încasarea unor despăgubiri morale materializate în quantum bănesc.

Anume din aceste considerente, legiuitorul a prevăzut că simpla constatare a încălcării dreptului reprezintă prin sine o satisfacție echitabilă pentru prejudiciul moral.

În concluzie, Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție recunoaște încălcarea dreptului la executarea în termen rezonabil a hotărârii judecătorești, însă ținând cont de circumstanțele cauzei în cadrul căreia a fost comisă încălcarea, de conduita autorităților relevante, precum și de durata neexecutării hotărârii judecătorești, consideră neîntemeiată încasarea sumei de 1 200 euro, acordată cu titlul de prejudiciu moral, stabilind că simpla constatare a încălcării dreptului reprezintă prin sine o satisfacție echitabilă pentru prejudiciul moral.

La caz, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție invocă jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului în cauza *Amihalachioae v. Moldova*, unde Curtea a considerat că constatarea unei violări constituie în sine o satisfacție echitabilă suficientă pentru orice prejudiciu moral eventual suferit de reclamant.

Referitor la cerința de încasare a cheltuielilor de asistență juridică în mărime de 3 000 lei, Colegiul reține următoarele.

Conform art. 82 CPC, cheltuielile de judecată se compun din taxa de stat și din cheltuielile de judecare a pricinii.

Conform art. 90 lit. i) CPC, cheltuielile de asistență juridică se atribuie la cheltuieli de judecare a pricinii.

Potrivit dispozițiilor art. 94 alin. (1) Cod de procedură civilă, instanța judecătorească obligă partea care a pierdut procesul să plătească părții care a avut câștig de cauză toate cheltuielile de judecată.

Potrivit art. 96 alin. (1) CPC, instanța judecătorească obligă partea care a pierdut procesul să compenseze părții care a avut câștig de cauză cheltuielile ei de asistență juridică, în măsura în care acestea au fost reale, necesare și rezonabile.

Conform art. 96 alin. (1¹) CPC, cheltuielile menționate la alin. (1) se compensează părții care a avut câștig de cauză dacă aceasta a fost reprezentată în judecată de un avocat.

În acest sens, Colegiul consideră că pretenția reclamantului vis-a-vis de restituirea cheltuielilor suportate în legătură cu acordarea serviciilor de asistență juridică la examinarea prezentei cauze, este întemeiată în partea în care aceste cheltuieli au fost reale, necesare și rezonabile.

În această ordine de idei, Colegiul invocă jurisprudența constantă a Curții Europene a Drepturilor Omului, care fiind confruntată cu soluționarea cauzelor contra Moldovei, a rambursat reclamanților cheltuielile pentru asistență juridică, notînd caracterul real, necesar și rezonabil al sumelor solicitate prin raportare la complexitatea cauzei și aportul considerabil al avocaților.

În contextul celor expuse, Colegiul consideră necesar de a determina quantumul sumei ce urmează a fi încasată, pornind de la volumul lucrului efectuat.

În această cauză, luînd în considerație volumul de lucru efectuat și avînd în vedere complexitatea cauzei și aportul avocatului, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit conchide că suma rezonabilă încasării cu titlu de cheltuieli de asistență juridică este de 3 000 lei, adică suma integral solicitată, care a fost achitată de Bîcos Ștefan avocatului Lebedinschi Maxim (f.d. 63).

Astfel, din considerentele menționate, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a admite recursul declarat de Bîcos Ștefan în partea cheltuielilor de asistență juridică și în această parte a casează decizia instanței de apel și hotărîrea instanței de fond și a emite o hotărîre nouă de admitere a acțiunii, iar recursul declarat de Ministerul Finanțelor al RM a-l admite în partea prejudiciului moral și a modifica decizia instanței de apel și hotărîrea primei instanțe în această parte prin excluderea sumei încasate în mărime de 1 200 euro.

În conformitate cu art. 445 alin. (1) lit. b) și e) din Codul de procedură civilă, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție,

D E C I D E:

Se admit recursurile declarate de Bîcos Ștefan și Ministerul Finanțelor al RM.

Se casează decizia Curții de Apel Chișinău din 22 octombrie 2013 și hotărîrea Judecătorei Rîșcani, mun. Chișinău din 31 ianuarie 2013 în partea încasării din contul bugetului de stat prin intermediul Ministerului Finanțelor în beneficiul lui Bîcos Ștefan a 1 200 euro cu titlu de despăgubire pentru prejudiciu moral și se emite o hotărîre nouă în această parte de respingere a acțiunii.

Se casează decizia Curții de Apel Chișinău din 22 octombrie 2013 și hotărîrea Judecătorei Rîșcani, mun. Chișinău din 31 ianuarie 2013 în partea respingerii cerinței de încasare a cheltuielilor de judecată și se emite o hotărîre nouă în această parte de admitere a acțiunii.

Se încasează de la Ministerul Finanțelor al RM în beneficiul lui Bîcos Ștefan 3 000 (trei mii) lei cu titlu de cheltuieli de asistență juridică.

În rest decizia instanței de apel și hotărîrea primei instanțe se mențin.

Decizia este irevocabilă din momentul emiterii.

Președintele ședinței,
Judecătorul

Iulia Sîrcu

Judecătorii

Tamara Chișca-Doneva

Ion Druță

Valentina Clevadi

Iuliana Oprea